

נְשִׁמָתָא

דְּאוּרִיתָא

הוֹרִים וְיְלָדִים לּוֹמְדִים
חֲסִידוֹת בְּצוֹתָא

גיליון 247 | עֶרֶב שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרָשַׁת וַיְחִי • ט"ו טבת תשע"ז
יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

פָּרֵק א' תַּנְיָא

-חֵלֶק שְׁנִי-

פָּרֵק תַּנְיָא אוּ מֵאִמֵּר חֲסִידוֹת?

אבא/אמא: בְּשָׁבוֹעַ שְׁעָבַר לְמַדְנוּ שְׁלֹפְנֵי יְרִידַת הַנְּשִׁמָּה לַגּוֹף מְשִׁבְעִים אֶת הָאָדָם "תְּהִי צְדִיק וְאֵל תְּהִי רָשָׁע". בְּקִטְעַת הַבָּא, מֵמֵאִמֵּר שְׁנֵי דְפָסִים בְּקוֹנְטְרָס שְׁחֵלֶק הַרְבִּי בְּיוֹם הַלְדָּתוֹ הַמֵּאֲתָיִם שֶׁל הַרְבִּי הַצִּמְח צְדִיק, בְּכ"ט בְּאֵלוֹל תַּשְׁמ"ט, מֵבִיא הַרְבִּי אֶת בְּאוּרוֹ שֶׁל הַצִּמְח צְדִיק אֲדוּת הַשְּׁבוּעָה "תְּהִי צְדִיק", כְּשֶׁהִדְבָּר קָשׁוּר בְּמִיחָד לְיוֹם הַלְדָּתוֹ שֶׁל הַצִּמְח צְדִיק, שֶׁכֵּן אֶת שְׁלֹשַׁת הַפְּרָקִים הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁל הַתַּנְיָא אָמַר אֲדַמּוֹר הַזֶּקֶן כְּדָרוֹשׁ חֲסִידוֹת (מָה שֶׁכָּנָה בְּהַמְשָׁךְ 'מֵאִמֵּר') דְּבֹר הַמְתַּחִּיל "מְשִׁבְעִין אוֹתוֹ תְּהִי צְדִיק", יוֹם לְמַחְרַת לְדָתוֹ שֶׁל הַצִּמְח צְדִיק, בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל שְׁנַת תַּק"ן.

כְּפִי שֶׁלְמַדְנוּ, מֵטֵרַת הַשְּׁבוּעָה הִיא לְזַמְנִים בְּהֵם הִיא תַעֲמֵד בְּמִבְחָן, וּבְלִשׁוֹן הַרְבִּי:

אֲנִי נִשְׁבַּע

יְלַדְיִלְדָה: "וּכְמוֹ בְּשָׁבוּעָה כְּפִשׁוּטָה, דְּזָה שְׁהָאָדָם נִשְׁבַּע לַעֲשׂוֹת אֵיזָה דְּבָר. הוּא, בְּכַדִּי שְׁגָם כְּשִׁיחֵיהָ אֵיזָה דְּבָר שִׁיגְרָם שְׁלֵא יִרְצָה בְּהַדְבָּר, הִנֵּה עַל יְדֵי שְׁנִשְׁבַּע לַעֲשׂוֹת הַדְּבָר, יַעֲשֶׂה אֶת הַדְּבָר גַּם נֶגֶד רְצוֹנוֹ. וְזֶהוּ מְשִׁבְעִין אוֹתוֹ תְּהִי צְדִיק, דְּזָה שְׁצָרִיךְ לְהַשְׁבִּיעַ אֶת הַנְּשִׁמָּה תְּהִי צְדִיק, הַגַּם שְׁזָה (לְהִיּוֹת צְדִיק) הוּא רְצוֹן הַנְּשִׁמָּה, כִּי עַל יְדֵי הַתְּלַבְּשׁוּתָהּ בְּגוֹף וְנִפְשָׁה הַבְּהִמִית, אֶפְשָׁר שֶׁהַגּוֹף

לזכות החייל בצבאות ה' שניאור זלמן שיחי' לרגל יום הולדתו ב' טבת ולחייל בצבאות ה' שמואל שיחי' לרגל יום הולדתו א' טבת
נדפס ע"י ולזכות הוריהם יעקב ורבקה רחל שיחי' הר צבי

לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות

© creative 010

כָּל הָעֲנִינִים שֶׁל הַשִּׁטָּה הַחֲדָשָׁה הַזֹּאת לִפְנֵי שְׁהַתְּחַלְנוּ לְחַלֵּק עֲלֵיהָ?!... אֵין זֹאת אֶלָּא שְׁנִתְּנָה רְשׁוּת לְשָׁטֵן לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶפְלוּ עַל הָאֵמֶת הַמְּחֻלָּט וְהַגְּלוּיָה לְעֵין כָּל שְׁבַתוֹרָה, וּבְכַרְט עַל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה - נְשִׁמָּתָא דְּאוּרִיתָא.

אַחֲרֵי כֵּן זֶה הַמְּשִׁיכּוֹ כָּל מַנְיָן הָאֲבָרְכִים בְּשַׁעוֹר הַקְּדוֹשׁ בְּסִפּוֹר הַתַּנְיָא, וּמִזֶּה נִתְּפָשְׁטוּ עוֹד שְׁעוּרִים בְּקֵהלוֹת שְׁכַעְרִים סְבִיבוֹתֵיהֶם.

מַעֲשֶׂה נוֹרָא וְנִפְלָא זֶה שְׁמַנְיָן אֲבָרְכִים מְצִינִים הַמְּפָרְסְמִים כְּקִנְאִים גְּדוֹלִים נֶגֶד הַתַּנְיָא וְכָל שִׁיטַת חַב"ד נִתְּהַפְּכוּ פְּתָאוּם מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה, עַל יְדֵי שְׁלִמְדוֹ תַּחֲלָה בַּתַּנְיָא כְּדִי לְקַנְטֵר, נִתְּפָרְסַם מִיַּד וְעֲשֶׂה רַעַשׁ גְּדוֹל בֵּין הַקְּהָלוֹת בְּכָל הַסְּבִיבָה כְּלָה. כְּמָה מְזַקְנֵי הַקְּנָאִים נִסּוּ לְהַשְׁקִיט אֶת כָּל הָעֲנִינִין, כִּי רָאוּ בְּזָה סִפְנָה גְּדוֹלָה, אֲבָל לֹא עָלְתָה בְּיָדָם. כִּי מִיַּד הַצִּטְרָפוֹ לְאֲבָרְכִים אֶלָּה מְאוֹת צְעִירִים יִרְאִי שְׁמִים פְּנִימִיִּים מִהַעִיר וּמִהַסְּבִיבָה כְּלָה, שְׁגָם הֵם קָבְעוּ שְׁעוּרִים בְּסִפּוֹר הַתַּנְיָא בְּמִקּוֹמוֹת מוֹשְׁבוֹתֵיהֶם.

וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׁלֵאֲחֵר זְמַן קָצָר הַתְּחִילָה הַתַּעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה אֶצֶל הָאֲבָרְכִים לְנִסְעַת אֶל אֲדַמּוֹר הַזֶּקֶן, וְהַחֲלוּ לְנִסְעַת קְבוּצוֹת קְבוּצוֹת לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ הוֹרָאוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם פְּנִימִית וְהַתְּקַשְׁרוֹ אֵלָיו כְּחֲסִידִים נְאֻמִּים. וּמֵהֵם נַעֲשׂוּ עוֹבְדֵי הַשֵּׁם אֲמִתִּיִּים וּמְשִׁבְעִים גְּדוֹלִים בַּתַּנְיָא וְחֲסִידוֹת.

וְסִיִּם הַרְבִּי הַצִּמְח צְדִיק: בְּסִפּוֹר נוֹרָא זֶה רוֹאִים שֶׁהַפְּעַם הַיֵּצֵר הַטוֹב הַצִּלִּיחַ לְרַמּוֹת אֶת הַיֵּצֵר הָרַע... וְהַלּוֹאִי שֶׁכֵּלֵם יִלְמְדוּ תַּנְיָא בְּאִיזוֹ דְּרָגָה שְׁתֵּהִיָּה, וּכְבָר יְבוֹא מְשִׁיחַ צְדִיקוֹ בְּרַחֲמִים.

(ע"פ ספר התניא קדישא וכוחו האלוקי)

בְּשׁוֹרָה מְשֻׁמַּחַת לְיְלָדִים וְלַהוֹרִים

לְרַגֵּל רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְחֲסִידוֹת אֲנִי יוֹצֵאִים בְּמִבְצָע בְּמִסְגְּרָתוֹ תַּתְקִים

הַגְּרָלָה מִיחָדָת

עַל כְּרִטִּיס טִיסָה לְחֻצְרוֹת קֹדֶשְׁנוֹ

בֵּין הַיְלָדִים וְהַיְלָדוֹת שִׁילְמְדוּ
אֶת הַנְּשִׁמָּתָא דְּאוּרִיתָא
בְּמִשְׁךְ לְפָחוֹת 12 מִתּוֹךְ 17
שְׁבָתוֹת

אֶת הַסִּפּוֹחַ לְגִזְרָה הַמוֹפִיעַ בְּעֵלוֹן נָא לְהַעֲבִיר לְרַכְזִים בְּמוֹסְדוֹת הַחֲנוּךְ.
כְּמוֹ כֵּן יִתְקַיְמוּ הַגְּרָלוֹת עַל פְּרִסִּים יְקָרִים עֶרֶב מִדֵּי שְׁבוּעַת בְּמוֹסְדוֹת הַחֲנוּךְ.

לְבְרוּרִים נִתֵּן לְפָנוֹת לְ"בֵית חַב"ד - תְּלִמּוֹד תּוֹרָה": 052-3017770

הַלְקָח:

גְּלוּי חֲסִידוֹת וְהַתַּנְיָא הוּא גַּם כְּתִשׁוּבָה לְחַשְׁךְ הַגְּלוּת, לִפְנֵי בִיאַת מְשִׁיחַ, אֲךָ גַּם 'טַעֲמָה' וְהַכְּנָה לְלִמּוּד תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ. לְלַמֵּד וְנִפְיֵץ חֲסִידוֹת וְנִזְכָּה תַּכְּף וּמִיַּד לְבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקוֹ, בְּגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה.

(מַעֲבֹד ע"פ מַכְתֵּב הַרְבִּי הַרִי"צ, נִדְפַס בְּסוֹף קִיצוּרִים וְהַעֲרוֹת לַתַּנְיָא)

כְּשֶׁהֵיֶצֶר הָרַע שִׁכְנַע אֶת הַמְּתַנַּגְדִּים לְלַמֵּד תַּנְיָא...

חֵלֶק שְׁנִי

תַּקְצִיר: בְּרֵאשִׁית הַתְּגָלוֹת הַחֲסִידוֹת וְסִפּוֹר הַתַּנְיָא הַחֲלִיטָה קְבוּצַת אֲבָרְכִים מֵהַמְּתַנַּגְדִּים 'לַעֲבֹר עַל הַסִּפּוֹר כְּלוּ כְּדִי לְהוֹכִיחַ אֶת הַטַּעֲמָה' שְׁבוּ... אֲךָ כְּכָל שֶׁהֵם הַתְּקַדְמוּ בְּלִמּוּד בְּסִפּוֹר, הֵם נִשְׁבְּוּ בְּקִסְמוֹ וְלִבָּם הַשְּׁתַּנָּה מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה. בְּשִׁלְבַת זֶה הֵם הַחֲלוּ לְהַכִּיר וְלַהוֹדוֹת בְּטַעֲמָתָם.

כְּאֲשֶׁר סִיִּם הָאֲבָרְכִי הָרֵאשׁוֹן אֶת דְּבָרָיו, פְּתַח הָאֲבָרְכִי הַשְּׁנִי וְאָמַר בְּדַמְעוֹת: אֵין סִפְק כִּי הַמַּחְבֵּר שֶׁגָּלָה סִפּוֹר קְדוֹשׁ זֶה הוּא צְדִיק גָּמוּר, מְקַבֵּל אֲמִתִּי, בְּעַל רוּחַ הַקְּדוֹשׁ שְׁלָם. וְכָל דְּבָרָיו הֵם גְּחִלֵי אֵשׁ שְׁנִתְּנוּ מִסִּינֵי. יֵשׁ בְּסִפּוֹר הוֹרָאוֹת עֲמֻקּוֹת מְאוֹד בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם וּבְדִרְגוֹת גְּבוּהוֹת, הֵן בְּכַחֲנִית סוּר מֵרַע וְהֵן בְּכַחֲנִית וְעֲשֶׂה טוֹב. וְנִכּוֹן הַדְּבָר מְאוֹד שֶׁשְׁמַעְנוּ עָלָיו, שֶׁהוּא נִשְׁמָה חֲדָשָׁה בְּעוֹלָם. כִּי כְּנִרְאָה שֶׁלְחַבֵּר סִפּוֹר רַם וְנִשְׂא כָּל כֶּף, יְכוּלָה נִשְׁמָה כְּזוֹ דוֹקָא.

וְשׁוֹב הַמְּשִׁיחַ הָאֲבָרְכִי הָרֵאשׁוֹן: יְהוּדִים, לְמָה יֵשׁ אֶצְלָנוּ הַתְּנַגְדוֹת לְסִפּוֹר טְהוֹר וְקְדוֹשׁ כְּזֶה?!... אֵיךְ יִתְכַּן שְׁטָרֵם נִסִּינוּ לְטַעַם וּלְלַמֵּד בְּסִפּוֹר הַתַּנְיָא וְלִרְאוֹת אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב הַגְּנוּז בּוֹ, כְּכָר הַתְּחַלְנוּ לְחַלֵּק עָלָיו וּבְתַקְפָּה כֹּה גְּדוֹל?!... הַשֵּׁם יִכְפֹּר בְּעַדְנוּ! יְהוּדִים, כּוֹאוּ חֲשָׁבוֹן - כּוֹאוּ נִחְשָׁב חֲשָׁבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲמִתִּי!... אֵיפֹה קִיוִם הַצּוּוִי: "וְדַרְשַׁת וְחֻקְרַת וְשִׁאלַת הַיֵּטִב" - בְּפִרְטִיּוֹת

למה תניא?

ילד/ילדה: הסבות לגילוי החסידות דוקא בדורות שלנו, רמזות בפתיח ספר התניא. בפתיח הספר מובאות 'הסכמות' לספר מאת הצדיקים רבי יהודא ליב הכהן ורבי זושא מאניפולי.

אבא/אמא: הרבי הרי"צ מכיא על כך במכתב, שאחר עשרים שנה בהן כתב אדמו"ר הזקן את ספר התניא ודיק בכל אות, החלו להתפשט העתקים שונים של הספר, עד שהחלו להכנס בו שגיאות שונות. אדמו"ר הזקן רצה להביא את כתבי התניא לבית הדפוס, וכך, כשהספר מדפס, לא יחולו בו טעויות ושבושים.

טרם הדפסת הספר הוא רצה לקבל הסכמה על כך משני צדיקים אלו ושלח אליהם את גדולי החסידים כשבידם הכתבים.

ילד/ילדה: ספר על כך החסיד רבי איצ'ה דער מתמיד: כשהשלושים הביאו את התניא לאניפולי, אל רבי יהודא ליב הכהן ורבי זושא, הם השאירו בידם את הקונטרסים למשך הלילה, כדי שהצדיקים יעינו בהם. בשעה שעין בתניא, באמצע הלילה, נכנס רבי יהודא ליב הכהן בהתפעלות עצומה ובהתלהבות רבה, ומבלי יכלת לעצר בתוכו את ההתרגשות הגדולה, החליט ללכת אל רבי זושא, לחלק את התלהבותו המרבה מהספר. אותו דבר ארע גם אצל רבי זושא, שגם הוא לא היה יכול לעצר בקרבו את ההתרגשות הגדולה, והחליט ללכת אל רבי יהודא ליב הכהן - כך שהם נפגשו ברחוב בהלכם אחד אל השני, ו"אניפולי כלה בערה..."

אבא/אמא: בהזכירם בהסכמותיהם את השנה בה הן נכתבו, בטאו באמצעות ציון השנה את דעתם הקדושה על ספר התניא. רבי יהודא ליב הכהן כתב שנת "תקנ"ו, שהיא ראשי תבות: "תניא קטרת נשמה ורוח" המרמז שהתניא הוא 'קטרת' ותרופה לכל המגפות הרוחניות של 'עקבתא דמשיחא'; ואלו רבי זושא צין את הגימטריא של השנה במלה "פדותינו", הפדות שלנו - להדגיש, שעם ספר זה ילכו בני ישראל לקראת משיח צדקנו.

השבועה, הגוף והנפש הבהמית נמסרים לרשותה של הנשמה, כיון שמטרת בריאתם לכתחלה היא בשביל שהנשמה תזכר אותם, וכן מטרת ירידת הנשמה לעולם הזה היא לא בשביל עצמה אלא כדי לזכר את הגוף והנפש הבהמית.

אם כן, לסכום, מטרת השבועה היא לתת תקף וחזק לנשמה, להצליח במלוי משימתה, בקיום התורה והמצוות. במלה שבועה נרמז גם החזק שהיא נותנת לנשמה, כי שבועה מלשון שבע. כמו אדם שבע, שהוא בעל כוח, כך הנשמה הופכת לבעלת כוח מיוחד, להתמודד בהצלחה עם אתגרי העולם.

מי אני?

ילד/ילדה: עד כאן, הכל ברור. לאדם (הנשמה) יש מטרה בירידתו למטה - תהי צדיק ואל תהי רשע! אבל הגמרא נותנת לנו להבין כי יתכן שהאדם לא יצליח להגיע למדרגת הצדיק. כיון שאם הוא יכול בודאות להגיע למדרגת הצדיק, מדוע צריכים לומר לו שוב "ואל תהי רשע"? הרי הצדיק בודאי שאינו רשע!?

ואם הוא לא הצליח להיות צדיק, האם זה סימן שהוא נכשל בתפקידו? התשובה היא: לא! גם אם הוא אינו צדיק, זה עדין לא אומר שהוא רשע. יש עוד משהו באמצע - הבינוני! הגבור של התניא, עליו נמשיך ונלמד אם ירצה השם בשבועות הבאים.

הסימן שלנו לדרגות השונות הוא "צבור" - ראשי תבות: צדיקים בינונים ורשעים.

הלקח:

גם כשנדמה שקצת קשה לנו להתפלל בכונה, ללמד או לעשות עוד מעשה טוב, נזכר כי יש לנו את הכוח לעשות זאת! "יגעתי ומצאתי - תאמין!"

(מעובד ע"פ תניא פ"א ופ"ד, קונטרס כ"ט אלול תשמ"ט)

ונפש הבהמית יעלימו ויסתירו על הנשמה".
ומה הכוח המיוחד שיש בשבועה, כיצד זה פותר את הבעיה?

גלוי עצם הנשמה

אבא/אמא: אלא, הרצון של האדם יכול לעתים להשתנות, אך הנשמה עצמה לא משתנה, כיון שהיא קשורה עם הקדוש ברוך הוא שאינו משתנה לעולם. השבועה "תהי צדיק ואל תהי רשע" נועדה לגלות אצל האדם את עצם הנשמה שלו וכך הוא יוכל להתגבר על רצונות הגוף והנפש הבהמית, המנסים לגבר על רצון הנשמה, ובלשון הרבי:

"והטעם על זה הוא כי ענין השבועה הוא שמקשר את עצמותו בזה, עצם הנפש שלמעלה מרצון. ולכן משביעין את הנשמה תהי צדיק, דענין השבועה הוא המשכת שרש הנשמה כמו שהיא משרשת בעצמות אור אין סוף. ועל ידי זה תוכל להתגבר על נפש הבהמית".

אני שבע

ילד/ילדה: אחרי השבועה, הנשמה שבעת כוח ויכולה להתמודד:

"וזהו שמשביעין אותו הוא גם מלשון שבע, דשבע הוא נתינת כוח. ועל ידי השבועה, המשכת שרש הנשמה כמו שהיא משרשת בעצמות אור אין סוף. נותנים כוח להנשמה כמו שהיא בגלוי למעלה. וגם להנשמה כמו שהיא מלבשת בגוף ונפש הבהמית, לעבד עבודתה בסור מרע (אל תהי רשע) ובוועשה טוב (תהי צדיק)".

אני מסגל

אבא/אמא: נוסף לך, אומר הצ'מח צדק, בכוח

✂ _____ ✂
גליון 247 ויחי
שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____
כיתה: _____ חתימת הורים: _____